

**[Socialministeren.]**

Praksis, særlig takket være Krisen og den lave Løn paa Landet. Men de var værre under den tidligere Lovgivning, og de vilde have været værre, hvis vi endnu havde haft den Lovgivning med samme Arbejdsløshed og Krise. Men Krisen, Arbejdsløsheden og Landbrugets Betalingsvilkaar eller Betalingsmuligheder kan og skal dog virkelig ikke ordnes gennem Socialreformen eller overhovedet ad Understøttelsesvejen. Hvad man kan forlange, det er, at man bruger Socialreformen, som den er givet, og som den er fortolket. Men det gør man heller ikke eller i hvert Fald i alt for ringe Udstrækning. Man er visse Steder begyndt at administrere fornuftigt, som det fremgaar af de omtalte Interviews, men hele den nye Ordning forudsætter et virkelig Samarbejde mellem de private Arbejdsgivere, Arbejderne og de forskellige Institutioner, Arbejdsanvisningskontoret, de sociale Udvalg og Arbejdsløshedskasserne. I Arbejdsløshedsloven § 3, Stk. 1, staar der følgende:

„Ved Anvisning af Arbejde skal det offentlige Arbejdsanvisningskontor eller den Arbejdsløshedskasse, der foretager Anvisningen, jfr. § 22, Stk. 1, Pkt. 5, straks give Arbejdsgiveren skriftlig Meddelelse om, at Anvisning har fundet Sted. Arbejdsgiveren skal, hvis Arbejdsforholdet ikke kommer i Stand, eller naar Arbejdsforholdet afbrydes umiddelbart efter Overtagelsen, straks give Meddelelse herom til Arbejdsanvisningskontoret, der straks skal lade den modtagne Meddelelse gaa videre til vedkommende Arbejdsløshedskasse samt til Direktøren.“

Og Stk. 2 viser, hvor megen Vægt Lovgivningsmagten selv har lagt paa denne Bestemmelse om Samarbejde, idet den Arbejdsgiver, der udviser Forsømmelighed med Hensyn til de i Stk. 1 omhandlede Pligter, straffes med Bøde til Statskassen. Jeg gad vide, hvor mange af den Slags Bøder der falder her i Landet. Nej, i Praxis foretrækker de fleste Arbejdsgivere at undlade at gøre deres Pligt for i Stedet at lade de forholdsvis faa arbejdsuvilige fortsætte med deres Forsøg paa at snylte paa Arbejdsløshedskasserne eller det offentlige. Resultatet er, at Rygterne tager Fart, og at Arbejdsløshedskasserne og den offentlige Administration lægges for Had, som de

arbejdsløse selv lægges for Had. Men hvad gør Det konservative Folkeparti — det har selv stemt for denne Bestemmelse — og dette Partis Presse for at faa den overholdt? Intet som helst. De puster ved en hvilken som helst Lejlighed til Rygterne og undlader systematisk at bidrage til Overholdelsen af de Regler, for hvis Ikke-Overholdelse de angriber ikke Arbejdsgiverne, men Socialreformen og mig.

Og som der er givet Regler for de arbejdsløshedsforsikrede, findes der i Socialministeriets Cirkulære af 30. April 1934, det, der netop udtrykkelig angaar Mangelen paa Arbejdskraft paa Landet, tilsvarende omhyggeligt udarbejdede Kontrolregler ogsaa for ikke-forsikrede, baade i Forholdet til Arbejdsanvisningskontoret og til de sociale Udvalg. Jeg tillader mig at henvise det ærede Medlem til dette Cirkulære og maa derefter bede mig fritaget for den stadige Kritik paa dette Punkt. (*Kristen Amby*: Naa, naa!). Socialreformen har de rigtige Regler, Fortolkningerne har omhyggeligt anvist Fremgangsmaaden . . . Jeg ved ikke, hvorfor de ærede Medlemmer ler, jeg troede, det var en saglig Diskussion og saglige Oplysninger, de ønskede. Socialreformen har de rigtige Regler, De kender dem selv. Fortolkningerne har omhyggeligt anvist Fremgangsmaaden baade for arbejdsløshedsforsikrede og andre, men man foretrækker i Stedet for at overholde dette at angribe mig, der har gjort min Pligt, medens det netop er Kritikerne, der undlader at gøre deres. Paa den Maade skal selv den nyttigste Lov og den omhyggeligste Administration blive lagt for Had, men jeg ser ikke til hvilken Nytte, og derfor anmoder jeg den ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og andre, som i alles velforstaaede Interesse ønsker Orden i Tingene, at hjælpe med til dette i Stedet for at øge Forvirringen — det kan være svært nok endda.

Ja, flere Indvendinger havde den ærede Ordfører for de Konservative ikke. Han var ganske tavs med Hensyn til, hvilke Ændringer i Socialreformen de Konservative ønskede, og de ved det heller ikke selv. Den ærede Ordfører syntes i og for sig ogsaa at mene, at Revisionskravets Nødvendighed egentlig ikke fordrede nogen anden Begrundelse end den, at Finanslov-